Olvasóink írják

AKIKET DICSÉRNEK A II. KERÜLETBEN

Nagy Sándor, Kovács János, Kiss Andrásné és Lakatos Pál olvasóink kerületük lakóinak nevében levelet küldtek szerkesztőségünknek. Ebben a többi között írják: „Mi, a II. kerület lakói szeretnénk köszönetet mondani és elismerésünket kifejezni a II. kerületi tanács vezetőinek és dolgozóinak azért a jó munkáért, amelyet a kerület érdekében végeztek az utóbbi években. Aki itt nőtt fel a mi kerületünkben, tapasztalhatja azokat a változásokat, amelyek a lakosság érdekében történtek. Új gyalogjárdák és utak létesültek, javult a közlekedés, az üzlethálózat, fejlesztették a közvilágítást. Ezek mind a valóság tényei. Reméljük, hogy kerületünk ilyen lépésben fejlődik majd a következő esztendőkben is."

700 FORINTOS ALBÉRLET

Márton Ilona és Márton Mária Szeged, Pál utca 6. szám alatti albérlő lakosok szerkesztőségünknek írt levelükben panaszt emelnek az általuk fizetett magas albérleti díj miatt. A többi között ezt írják: „Külön bejáratú bútorozott szobában lakunk ketten és ezért havonta fizetünk 700 forintot. Semmi mást nem kapunk, csak a szobát és a bútort. Miénk az ágynemű és mi takarítunk. A fürdőszobát csak mosdásra használhatjuk. Nyáron is ugyanannyit fizettünk, mint télen, amikor fűteni kell. Nem főzünk, pedig van gáz. Azon csak teát engednek főzni és tojást sütni. De már azt sem csináljuk, mert észrevettük, hogy nem nézik jó szemmel. Ennyi szolgáltatás fejében túl drágának találjuk a havi 700 forintot."

Külön figyelmet érdemel Márton Ilona és Márton Mária panaszából az a rész, miszerint egyikőjük 4 éves kisgyermekének látogatását sem nézi jó szemmel a főbérlő. A levélírók szerint, ha családtagjaik vidékről meg akarják őket látogatni, arra külön engedélyt kell kérniük a főbérlőtől.

SÉTÁLTATÁS — TÖRÖTT LÁBBAL

December 17-én 9 és 10 óra között kellemetlen epizód történt a szegedi rendelőintézet röntgenosztályán, amelynek szenvedő alanya Szentágotai Károly Szeged, Batthyány utca 6. szám alatti lakos 16 éves fia volt. Szerkesztőségünknek írt panaszlevelében a többi között ezt olvastuk: „Fiam utcai baleset következtében bal lábfején csonttörést szenvedett. Elment a rendelőintézet sebészeti osztályára vizsgálat és segélykérés céljából. A rendelő orvos a röntgenvizsgálóba küldte. Ott a betegeket beszólító dolgozó a felvétel elkészítését megtagadta. Törött lábú fiamat elutasította azzal, hogy a biztosítási lapja októberben lejárt, azt igazoltassa újra, akkor majd elkészítik a felvételt. Fiam ezután hazasántikált, megszerezte az érvényes biztosítási lapot, majd fájó, dagadt, törött lábával most már harmadszor tette meg az utat gyalog a lakásunk és a rendelőintézet között. A délután megjelenéskor a röntgenfelvételnél nem is kérték a biztosítási lapját. Kérdéseim a következők:

Van-e az illető egészségügyi dolgozónak joga ahhoz, hogy a kötelességét teljesítő orvos által elrendelt vizsgálatot megállítsa? Emberséges eljárás-e a segélynyújtást kérő sérültet elutasítani, a biztosítási igazolvány érvényessége követelmény-e, avagy hangulat kérdése?"

„Végy hat mázsa lisztet..."

Látogatás a szegedi cukrászüzemben

Majdnem úgy jártam, mint az egyszeri kisgyerek, aki nagy gyönyörűségére beszabadult a süteményes boltba... Koncentrálnom kellett, hogy ne bámuljam állandóan a tortákat, a habos-csokis édességeket Szeged nagy cukrászkonyhájában. A falak mellett frissen illatoztak a rétesek, a polcokon glédában a piskótaflekkek, az asztalokon — befejezésre várva — az indiánerek, csupaszon a fatőrzsek és a mignonok — Földes és Ravasz-féle legújabb szakácskönyv remekei.

Csak sütni szeretik

A pici helyen — mert területre a Csongrád megyei Vendéglátóipari Vállalat cukrászüzeme — nagy a sürgés-forgás. A csemege „poszton" míves munka készül: Szemmáry József spiccerzsákjából bravúros gyorsasággal kerülnek ki a csokoládédíszek. Itt születnek a marcipángyümölcsök, ünnepi torták, s egyéb reprezentatív készítményei a cukrászüzemnek Liptai János és Vukoszavlyev Mladen szorgoskodik itt, a szakma ifjú mesterei, kiváló dolgozók. Jánost a sütemények „szépsége" vonzotta a pályára 14 éves korában, Mladent a szeretete. Egyformán rajonganak szakmájukért.

A szakma egyik nehéz posztján egy fiatalasszony: Székely Tivadarné dolgozik. Naponta száz kiló lisztet, négyezer tojást megmozgatni nem kis dolog. A torták, piskóták összes alapanyagát keveri a hatalmas üstökben.

— És szereti is ezeket?

— Még a zsíros kenyeret is szívesebben megeszem! Milyen jó lenne a szalámigyárban! — mondja vidáman. A többiek is csak sütni szeretik az édességet.

Miből lesz a sok süteméný?

A szomszédos helyiségben, a tészta-reszorton férfiak és gépek dagasztják a kalácsnak, briósnak valót. Gyúrják, hajtogatják, mérik a hájast, a beiglit. Érdekes számokat mutat a konyha napi nyersanyag statisztikája: hat mázsa lisztet, 4,5 mázsa cukrot, 4 ezer tojást, 80 kiló zsírt, 1 mázsa vajat, 250 liter tejet, 60 kiló mákot, ugyanennyi diót használnak fel naponta.

Az üzemben szigorú munkamegosztás van. A szakterületén mindenki gyorsan, tökéletesen működik. A sütőmester, Hegedűs Menyhért, a kemencét figyeli. Pontosan tudja a sütemények sülési idejét, a bent levő tésztákra mindig időben nyitja a kemenceajtót. Innen aztán teljes feldolgozásra, díszítésre a hűtőkamrába kerül a tészta, vagy az átvevőbe, ahonnan a megrendelők: üzemek, vendéglátó egységek, menzák részére indulnak a szállító kocsik.

Fillérekből milliók

— 1951 óta működik itt az üzem — mondja Tóth István üzemvezető. — A kemencét kicseréltük gőzkemencére, kaptunk két új habverő gépet, most várunk még kettőt. Sajnos, szűken vagyunk, nincs tárolónk, előkészítőnk, szociális helyiségekkel sem vagyunk megfelelően ellátva. 1970-re épül fel az új cukrászüzem. Addig sajnos itt kell helytállni.

És helytállnak. Mert meglepő dolgokat produkál ez a kis nagyüzem, az élelmiszerkereskedelem, a csmegeüzletek, a cukrászdák, a presszók, a gyárak, az iskolák, a napközik, az egyetemi menzák ellátója. Nyolcvan állandó üzletfele van, az időszakiakkal együtt 120. Összesen 50—60 fajta süteményt szállítanak, naponta átlagosan 15—20 ezer darabot, mintegy 30 ezer forint értékben. Pénteken és szombaton ez 40—50 ezer forintra feljön. Havonta 1 milliónyit, évente 11 milliót forgalmaznak. Mennyi munka ez 1 forint 50 filléres átlagáru süteményekből teljesíteni!

— Melyek a legkeresettebbek?

— Az olcsóbb sütemények. Krémesek, mignonok, a torták közül a dobostorta.

— Milyen forgalom várható karácsonyra?

— Felkészültünk a „beiglirohamra". Lesz tortakarika és krémlap, fonott kalács is. Ilyenkor mindig nagy forgalomra számítunk.

Jakab Ágnes

A drámapályázat eredményhirdetése

A Magyar Írók Szövetsége és a Művelődésügyi Minisztérium által meghirdetett dráma-pályázatra 370 pályamű érkezett. A pályaműveket a zsüri értékelte.

A díjazott, illetve jutalmazott művek és szerzőik a következők: 40 000 forintos díjat kapott: a „Tanuvallomások és közjáték" H. Barta Lajos, — „A sziget" Gosztonyi János, — „Az első 36 óra" Révész Gy. István és a „Csonkaszíves" Sándor Iván műve; 30 000 forintos díjat kapott: az „Emberek között egyedül" Bágyoni Attila, — a „Rokokó háború" Görgey Gábor, — a „Sasok és denevérek" Salamon Pál és — a „Bohóc" Schwajda György alkotása; 10 000 forintos jutalmat kapott — a „Tábori hadifogoly" című pályamű, Kerekes Imre munkája.

A Művelődésügyi Minisztérium színházi főigazgatósága a nyertes pályaművek bemutatására, mérlegelve az egyes pályaműveket és az egyes színházak adottságait a színházaknak javaslatot tesz.

Török Ferenc — és egy nyugatnémet nadrág históriája

Nyugati „szenzáció" egy közönséges félreértésből

Múlt péntektől a „Török-ügy" jóval nagyobb helyet kapott a nyugatnémet sajtóban, mint akármilyen fontos világpolitikai esemény, szenzációs bűntény.

„Áruházi lopásért letartóztatták az olimpiai bajnokot" — ilyen és hangzatosabbnál-hangzatosabb címek alatt adtak hírt arról, hogy dr. Török Ferenc magyar öttusázó olimpiai bajnokot áruházi lopásért letartóztatták.

Dr. Török Ferenc már visszaérkezett Budapestre és a sok külföldi újságcikk, hírügynökségi jelentés után, most már hitelesen ő maga mondta el, mi is történt vele tulajdonképpen.

— Frankfurtban — meghívásra — párbajtőr versenyen vettem részt. Balczóval és Mónával, Németh Ferenc főtitkár vezetésével. Vendégszereplésünk befejezése után pénteken Münchenen keresztül hazaindultunk. A bajor fővárosban azonban megálltunk rövid időre, én magam egy órára elváltam társaimtól, hogy elvégezzem a karácsonyi vásárlást — kezdte a Belphegor című tv-filmhez hasonlóan érdekes történet elmesélését.

Önkiszolgáló rend ott — és itt

— Miután az apróságokat megvettem, ruhát néztem magamnak. Négy nadrággal bementem a próbafülkébe, az egyik megtetszett, hármat visszaadtam, a kiválasztott ruhadarabot pedig, amúgy becsomagolatlanul tömött kézitáskám tetejére tettem. Ezután a zakót akartam kiválasztani, ami pár lépésre volt a nadrágárusító helytől. (A bonyodalom itt kezdődött, mivel önkiszolgáló áruházban a nyugatnémet üzleti rend szerint a kiválasztott árut azonnal ki kell fizetni. A szerk.) Talán 10 percet nézegettem, hogy melyiket is válasszam, amikor egy civilruhás férfi tette kezét a vállamra és amennyire megértettem, felszólított, menjek vele az irodába.

— A nadrág nincs kifizetve — mondhatta a detektív eléggé zordonan, mire kézzel-lábbal magyaráztam, hogy együtt akartam az egész öltöny árát kiegyenlíteni. Amíg ez a pantomim jelenet lejátszódott közöttünk, irhabundás nő, valószínűleg az áruház egyik főnöke jött az irodába, aki minden további beszélgetésnek elejét vette azzal, hogy a detektívvel a rendőrséget értesítette. A két egyenruhás, pisztolyos rendőrtől azt kértem, hozzanak tolmácsot, vagy engedjék meg, hogy telefonáljak Balczóéknak, akik várnak rám, vagy Peter Fraundorfernak, a nyugatnémet öttusázónak, akinek a vendéglátását élveztük rövid müncheni tartózkodásunk során.

Aláírás — tanácsra

— Erősködtem — miután közölték, hogy az ügy lefolytatása legalább 2—3 hetet vesz igénybe —, hogy nekem még aznap tovább kell utaznom, s azt kérdeztem, miként. nyerhet gyors elintézést az egész dolog. Tanácsolták, ha aláírom a jegyzőkönyvet, amiben beismerem vétkemet, gyorsbíró elé kerülök és a megfelelő pénzbüntetés lefizetésével utamra mehetek. Ennél jobb megoldás nem kínálkozott, aláírtam a jegyzőkönyvet. Most viszont azt mondták, egy másik rendőrségi helyre kell mennünk, ott lehet csak fizetni. El is vittek ide, de nagy megdöbbenésemre a rács mögé dugtak. Hiába tiltakoztam, telefonhoz sem engedtek.

(Dr. Török Ferenc közbevetőleg elmesélte, hogy Balczóék péntek déltől már keresésére indultak, majd a rendőrségen jelentették be eltűnését. Fraundorfer a segítőkész nyugatnémet öttusázó pedig a DPA hírügynökségén kért támogatást Török felkutatásához. A szombat délutáni lapokban már meg is jelent Török fényképe, azzal a felhívással, hogy aki tud a magyar sportolóról, közölje a rendőrséggel. Az eset „humorához" tartozik, hogy az a müncheni rendőrség keresztette Törököt, amelynek egyik kerületi fogdájában tartották a magyar sportolót.)

Különcella

A sajtó-hűhónak viszont meglett az eredménye, szombaton 22.30 óra tájban az egyik börtönőr felismerte a keresett személyt, jelentette feletteseinek, s ettől kezdve már a bánásmód is sokat javult. „Külön cellát" is kapott.

Vasárnap délelőtt azután Mónáék is rátaláltak Fraundorferral együtt az egész Münchenben tűvétett Törökre, és akkor már Fraundorfer tolmácsolásával — aki a hosszú évek barátsága alatt „hozzáigazodott" Török német nyelvtudásához — folyt a kihallgatás. Főként abba kapaszkodott bele a vezetőbíró, miért vallotta be Török „a lopást". Nehezen akarta megérteni, hogy ezzel a megoldással mind gyorsabban ki akart kerülni a számára amúgy is nagyon kellemetlen szituációból. Most meg viszont újabb fordulat állt be: ha ártatlanságának hangoztatásával az ügy igaz értelmében vett kivizsgálását kívánja, az több napot vesz igénybe. Maradt minden az „eredetiben". A beismerő jegyzőkönyvön ott van Török Ferenc aláírása, a büntetlenséget igazoló papírok megszerzésétől viszont már eltekintettek — ennyi protekciót jelentett Török Ferencnek olimpiai bajnoki mivolta. Elfogadta a 100 márkás büntetést, amelyből — mivel két napot fogdában töltött —, csak 60 márkát kellett kifizetnie.

„Kínos" — mondja a Merkur is

Eddig tart a nyugati értelemben „szenzációs" Török-ügy.

Végezetül, s egyben talán az egész eset befejezéseként álljanak itt a nyugatnémet lapokból vett és igazán jószándékot és az egész kellemetlen eset elsímítását szándékozni akaró idézetek.

Az *Abendzeitung* (München) december 19-i kommentárja:

Vitatkozni lehet a magyar olimpiai győztes bűnéről, vagy ártatlanságáról, egy azonban tény, München rendőrsége ebben az esetben nem brillírozott. A felelősöknek el kellene gondolkozniok ezen.

A *Münchener Merkur* december 19-i glosszájának a címe: *Kínos*. A szövege pedig: Éppen a következő olimpiai játékok színhelyén a szívélyes és kedélyes Münchenben kellett megtörténnie, hogy e híres sportolót, hazája olimpiai győztesét nagyon is megalapozatlan gyanú alapján két napig fogva tartotta. De ez még semmi. A rádió, a tv és a sajtó eltűntnek jelenti be, pedig egy telefonhívás elég lehetett volna felkutatásához.

A villanyvasutat már felavatták...

Karácsony előtt a gyermekotthonban

Szüleiktől többségükben elhagyatva, száz alsótagozatos általános iskolás kisfiú nevelését és gondozását látják el a Londoni körúti állami nevelőotthonban. Mi tagadás: ritkán nyitnak itt rájuk a szüleik, nemigen érdeklődnek irántuk, csak amikor megnőnek, keresőképessé válnak. Aki nekik örömet szerez, azt nagyon a szívükbe zárják. Az intézetet patronálja a Csongrád megyei Állami Építőipari Vállalat, a 600-as Iparitanuló Intézet KISZ-szervezete, a ruhagyár, a textilművek, az újszegedi és a szegedi kendergyár több szocialista brigádja, a szőregi Ifjú Gárda ifjúsági város KISZ-esei, a Dózsa György és a Móra Ferenc általános iskolák úttörői, sőt a honvédség műszaki alakulatától is számosan.

A nevelőotthon igazgatója, Kecskés Antalné nem győzi dicsérő szóval, hogy kifejezze örömét azoknak, akik oly nagy szeretettel fordultak most is növendékei felé. Üzemek szocialista brigádjai kosárszámra menő különféle hasznos játékot vittek a gyerekeknek. A 600-as MTH nevelőotthon asztalos és festőipari tanulói hetekig tartó társadalmi munkával rendbe hozták a gyerekek szekrényeit, ebédlő asztalait. Az Ifjú Gárda ifjúsági város leánynövendékei kispárnákat hímeztek kicsiny társaiknak, míg a lakatostanulók a szekrények zárait javították meg. Műsorral kedveskedtek az úttörők a Dózsa György általános iskolából, őrsi foglalkozást tartanak a honvédség műszaki alakulatától. Az intézet nevelőtestülete társadalmi munkával bábszínpadot készített. A bábjátszók pedig ide járnak előadást tartani a dr. Boros József utcai és a Toldi utcai óvodából. A dorozsmai gépállomásról egy szocialista brigád tagjai meghívtak az intézetből egy kisfiút, hogy töltse a karácsonyi ünnepeket családjuk körében.

(Somogyiné felvétele)

Az új játékok első, vidám próbája

Íme a szeretetnek megannyi jele ez a széleskörű társadalmi gondoskodás. Túl azon, hogy az állam mindennel ellátja ezeket a kisfiúkat, a patronáló üzemek és intézmények dolgozói és fiataljai nagy-nagy örömet szereztek nekik. Az új villanyvasútat már „felavatták", úgyszintén a műszaki ismeretekre tanító fémépítőket, társasjátékokat. Most már jöhet a téli vakáció, amely nevetésüktől lesz hangos.

L. F.